

Hirdetések

- ❖ Január 18-ával elindul a Szent Erzsébet Óvoda rendszeres szentmiséje a Nagytemplomban. Ezen túl, minden hónap 3. vasárnapján az Óvoda vezetésével közösen invitálunk minden óvodást, szüleiket és nagyszüleiket a 9 órai szentmisére.
- ❖ Január 22-én kedden lesz a Himnusz születésének napja, egyben a Magyar Kultúra napja. Örülünk, hogy nemzeti imádságunk bele került a Magyar Alkotmányba. A szentmisék végén énekeljük a Himnuszt.
- ❖ Január 25-én vasárnap du. 5 órakor ökumenikus imatálalkozó lesz Gyöngyösön a református templomban.
- ❖ A Nagytemplom téli zárva tartása: január 19-től (hétfő) január 30-a (péntek) estig a csak a reggeli és az esti szentmisék idején tart nyitva. Azokat, akik az altemplomot napközben látogatnák, kérjük, a reggeli vagy az esti szentmise idején jöjjenek.
- ❖ A felnőtt hittant, a katekumenátust, a bibliaórát valamint a plébániai hittan órákat a téli időszakban is tartjuk. A házasságra készülöket várjuk jegyes oktatásra február 28-ától a Gyöngyös-Felsővárosi plébánián.
- ❖ Köszönjük a Vak Bottyán Katolikus Középiskola diákjainak, a karácsony előtti és a karácsonyt követő templomi segítséget, amikor is felállították és feldíszítették a karácsonyfákat, és a lebontásban is komoly segítséget nyújtottak.
- ❖ Köszönjük mindazoknak, akik a templomaink karácsonyi feldíszítéséhez munkájukkal és – különösképpen – karácsonyfa adományukkal hozzájárultak.
- ❖ A ma kezdődő ökumenikus imahét vezérgondolata: „Adj innom!” (Jn 4,7) Jézus kéri ezt a Szamáriai asszonytól. Az imahét gondolatmenetét és tanítását a Brazíliai keresztények állították össze és ezt használjuk minden ökumenikus alkalommal. A Püspöki Konferencia Internetes híroldalán, a Magyar Kuríron fellelhető a kiadvány is, az alábbi helyen:
<http://www.magyarkurir.hu/hirek/letoltheto-az-okumenikus-imahet-fuzete>
- ❖ A Nagytemplom farsangi szentségimádási három napját február 15-, 16- és 17-én tartjuk. A szerzetesek évében Kármán Peregrin, a Mátraverebély-Szentkúti hátfőnök tarja a prédikációs előadásokat. A különböző napokon más-és más programok is lesznek, kérjük a kedves testvéreket, már most igazítsák úgy a programjaikat, hogy a három napos rendezvényen részt vehessenek.

Gyöngyös Felsőváros, Mátrafüred, Karácsond és Gyöngyössolymos települések egyházközségeinek kiadványa.

*Megjelenik Gyöngyösön, a Szent Bertalan Főplébánián hetente (37-311-143)
Szerkeszti: a Szerkesztőbizottság, felelőskiadó: Juhász Ferenc*

A Szentírás olvasása

VIII. évfolyam

3. szám

Vasárnapi Levél

2015.
Január
18.

Az elmúlt év egyik estjén a Szentírás (Tóra) használatáról hallottunk előadást, a Szent Bertalan Plébánia konferencia-termében. Vallását gyakorló zsidó embertől. Meglepő volt, amit mondott: a zsinagógában bárki jelentkezhethet felolvasásra, azonban, ha hibát ejt, ha valamit nem jól olvas, akkor fizetnie kell egy bizonyos összeget, amit aztán a zsinagóga fenntartására fordítanak. Kis összeget, de mégis fizetni kell, ezzel is figyelmeztetik a felolvasót: Isten Igéjét olvassa, legyen szíves, ha vállalta jól és helyesen tegye azt. Másrészt pedig megtiszteltetés volt, a régi korokban is, ha valaki a Szent Szöveget a közösség előtt felolvashatta.

A Szentmise és a katolikus liturgia elválaszthatatlan részét jelenti a Szentírás olvasása, és ezért mi is hasonlóan szeretjük, ha értően és érthetően olvassák az olvasmányt, és a szentleckét. Értően, érthetően, de nem értelmezve. A szent szövegek olvasásánál előírás ugyan is, hogy a felolvasó ne értelmezze a szöveget, és még a hangsúlyozásban se tűnjék ki a felolvasó érzelmi vagy értelmi álláspontja. Főleg nem a vélekedése a felolvasott szöveggel kapcsolatban. Ez persze nem azt jelenti, hogy gépiesen, szenttelenül, és mint egy kívülálló módon kell olvasni a liturgiában a Szentírást. De azzal a visszafogottsággal, hogy aki olvas, az tudja mit olvas, érti is. Ezt pedig csak akkor éri el, ha nem az utolsó pillanatban veszi kezébe a szöveget. A szentmisén való olvasásra tehát eleve készülni kell. Azt a néhány percet, amire szükségünk van az értéshez, a szöveggel kell eltöltenünk, akár úgy hogy a ritka felolvasók előre megnézik a szöveget, akik pedig rendszeresen felolvasnak, azok beszerzik azt a szöveget, ami a vasárnapi – vagy a hétköznapi – szertartásokon elhangzik. Újra és újra előkerül az a szándék, hogy legyen egy valaki, a közösségben, aki a felolvasókat megszólítja, biztatja, és ha kell, emlékezteti. Ha jó előre (egy hónapra) lehet tudni, hogy melyik misén ki lesz a felolvasó, akkor, még ha változás állna be, akkor is lehet valakivel cserélni. Szerencsés lenne, ha egy-egy templomnak legalább annyi felolvasója lenne, hogy ne kelljen mindenkinek minden szentmisén olvasnia, kivéve a papnak az evangéliumot. A hétköznapi felolvasás egészen más beosztás szerint történik, aki jár rendszeresen, azok között.

Plébános

Legyenek mindnyájan egyek ...

Nem kell messzire mennünk, hogy emberek közötti megosztottságot, szembenállást találjunk. Sajnos ez nagyon sokszor előfordul a családban, a rokonságban, de a nagyobb közösségek szintjén is. Az egység hiánya mindig fájó, de talán a legfájóbb a keresztények közötti ellenségeskedés, széthúzás, megosztottság. Jézus az utolsó vacsorán külön imádkozott mindazokért, akik a tanítványok szavára hinni fognak, hogy „*Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.*” (Jn 17,21).

A pártoskodás nagyon hamar megjelent az első keresztények között. Szt. Pál szenvedélyes atyai szeretettel ír a szétszakadóban levő korintusi közösségnek: „*Talán megosztott Krisztus?*” (1Kor 1,13). Jézusnak az utolsó vacsorán elhangzott szavai azt is mutatják, hogy az egység célja nem a számok növelése vagy valamiféle nyugalom megteremtése, hanem Krisztus hiteles hirdetésének a kérdése. Ahogyan a II. Vatikáni Zsinat fogalmazott: „Ez a megosztottság kétségkívül ellentmond Krisztus akaratának, botránkoztatja a világot és károsítja a legszentebb ügyet, az evangélium hirdetését minden ember számára.” Egyben ez a tapasztalat indította el az egységre való törekvést, amely a Zsinatnak is egyik fő célja volt, amit ma ökumenizmusnak hívunk. Ennek a törekvésnek egyik gyümölcse a most vasárnap kezdődő ökumenikus imanyolcad. Ez az időszak hívás a szív megtérésére, az imádságra és egymás megismerésre, hogy közelebb kerüljünk Krisztushoz, aki az egység alapja és célja. Természetesen a katolikusok, reformátusok, evangélikusok vagy ortodoxok közötti különbségek valódiak, amit nem lehet egy kézlegyintéssel a szőnyeg alá söpörni. De éppen úgy valódi a közös imádság erejének, a Szentírás elevenségének a tapasztalata. A taizéi énekek, amelyek sokakat segítettek az imádságban, egy ökumenikus közösségben születtek. Az egységért való imádkozás nagyon konkrét, egyszerű, és mindenki rész tud venni benne. Hiszen minden misén imádkozunk, hogy: „Ne vétkeinket nézzed, hanem Egyházad hitét, őrizd meg szándékos szerint békében, és **add meg teljes egységét.**”

Az idei imanyolcad mottója: „*Jézus így szólt hozzám: Adj innom!*” (Jn 4,7). Válaszoljunk Jézus kérésére és egyben kérjük Öt, hogy adjon nekünk inni a hit élő vizéből és adja meg az egységet. Ezáltal tudjuk majd átadni a hitet a körülöttünk levőknek, akiknek egyre nagyobb szükségük van Krisztus örömhírére.

Varga Pál, káplán

Minden szabad nekem

Többnyire a 'de' kötőszó után következik a lényeg: „*de nem minden hasznos.*” Majd Szent Pál folytatja gondolatát: „*Minden szabad, csak ne váljak semminek rabjává.* (1Kor 6,12). És valójában ez a legnehezebb benne. S azt hiszem, hogy ez az istenkapcsolatunk alapeleme és ez volt a bűnbeesés oka is. Könnyű felelősségünket az első emberpárra kenni, magunkat pedig felmenteni „ilyen az ember”. De milyen vagyok én? Hogyan használom én a szabadságomat? Emberi együttélésünk és keresztény hitünk alapján az örök üdvösségünk is függ ezen az egyszerű szócskán. Hogyan tudunk szabadabbá válni úgy, hogy közben csak a hasznosat tesszük és hogy ne váljunk rabszolgákká?

A szabadság fogalmáról alkotott keresztény erkölcsi tapasztalatunk a kinyilatkoztatásra és Szent Pál apostol fent idézett mondatára alapul, melyet az ember közösségi mivoltán keresztül tapasztal meg nap mint nap és általa nyer kellő bizonyosságot. E kettő lényeges ponttól nem tudunk elrugaszkodni, mert vagy nem tőlünk származik (Isteni kinyilatkoztatás) vagy pedig belénk íródott (emberi mivoltunk). A szabadság fogalmát éppen ezért nem kezelhetjük szubjektívan és nem érthetjük úgy, hogy „*attól függ...*”. A tőlünk független értékeket, nálunk hatalmasabb princípiumok nem léphetjük át anélkül, hogy bele ne gázoljunk az Istenbe vagy saját magunkba (és embertársainkba).

A bűnbeesés sajnos magával hozta a szabadság helytelen értelmezésének káprázatos kísértését. *Minden szabad.* A mondat másik felét oly szívesen elhagyjuk: *de nem minden hasznos* és úgy kell élnem, hogy *ne váljak semminek rabjává!* Rabszolgának lenni pedig azt jelenti, hogy kiszolgáltattam magamat, és cserébe nem kaptam semmit. Kikértem vagyonomat Atyámtól (vö. Lk 15,31) és közben észre sem vettem, hogy minden, ami az övé volt, abban én is részesültem. Eltékoztolt vagyonomat, üdvösségemet csak tőle kaphatom vissza. Vissza kell térnem hozzá! Saját akaratom erőszakos érvényesítése magányossá tesz, míg az önátadó szeretet szabadabb. Ellentmondásos, *de* mégis igaz!

Szabadságunk megélése az erkölcsi életünk hőmérője, de szoteriológikus és eszkatológikus jelleget is hordoz, mivel befolyásolja üdvösségünk alakulását. Szabadságunkkal tehát együtt jár a felelősség súlya. A felelősség nemcsak a cselekvésben, hanem a mulasztásban, a nemtörődömségben is mérhető egység. Szabadságunk helytelen használata által ugyanabba sodorjuk magunkat, mint az első ember: bűn, halál, Istentől való elszakíttottság. Ha azonban helyesen épül be életünkbe, akkor ennek ellenkezőjét tapasztalhatjuk meg: Isten fogadott gyermekei vagyunk, s Krisztus társörökösei leszünk (vö. Róm 8,14-15).

Czapkó Mihály, káplán